

Sygn. akt X K 489/17

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Adrianna Kłosowska

Protokolant Mateusz Patelczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2017 roku na rozprawie

sprawy **Z. K.**, urodzonego (...) w G., syna J. i C. z domu M., PESEL (...)

o wydanie wyroku łącznego,

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 11 stycznia 2005 roku w sprawie **IV K 460/04** za przestępstwo z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 4 lata oraz 50 stawek dziennych grzywny po 10 zł, postanowieniem z dnia 21.08.2008r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary;
2. Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku z dnia 26 kwietnia 2006 roku w sprawie **XI K 219/06** za przestępstwo z art. 244 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3 lata okresu próby i karę grzywny 30 stawek po 10 zł, postanowieniem z dnia 03.06.2008r. zarządzono wykonanie kary warunkowo zawieszony;
3. Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 23 sierpnia 2007 roku w sprawie **VIII K 478/07** za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 4 lata okresu próby oraz karę 100 stawek dziennych grzywny po 20 zł, postanowieniem z dnia 06.06.2011r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary;
4. Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 08 czerwca 2010 roku w sprawie **II K 420/10** za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszenie na 2 lata okresu próby oraz 90 stawek dziennych grzywny po 10 zł, postanowieniem z dnia 22.02.2012r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary;
5. Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 5 października 2010 roku w sprawie **II K 336/10** za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
6. Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 14 grudnia 2011 roku w sprawie **X K 619/10** za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 4 lata okresu próby;
7. Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 31 maja 2012 roku w sprawie **II K 465/12** za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3 lata okresu próby oraz grzywnę 100 stawek dziennych po 10 zł;

8. Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 15 października 2012 roku w sprawie **II K 619/12** za przestępstwo z art. 244 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności;

9. Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 26 lutego 2013r. w sprawie **II K 1724/12** połączono kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach II K 420/10, II K 336/10 i II K 619/12 i wymierzono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

10. Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku z dnia 19 listopada 2012 roku w sprawie **XI K 914/10** za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 4 lata okresu próby i karę grzywny 40 stawek po 10 zł, postanowieniem z dnia 09.11.2016r. zarządzono wykonanie kary warunkowo zawieszony;

11. Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku z dnia 2 czerwca 2015 roku w sprawie **II K 189/15** za przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. oraz z art. 278 § 1 k.k. na kary 2 lat pozbawienia wolności i 8 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

12. Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 25 kwietnia 2017 roku w sprawie **X K 850/16** za przestępstwo z art. 270 § 2a k.k. na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności.

orzeka:

I. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 i 4 k.k., art. 568 § 1 pkt 2 k.p.k. łączy jednostkowe i łączne kary pozbawienia wolności orzeczone w wyrokach:

- Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 26 lutego 2013r. w sprawie **II K 1724/12**,
- Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku z dnia 19 listopada 2012 roku w sprawie **XI K 914/10**,
- Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku z dnia 2 czerwca 2015 roku w sprawie **II K 189/15**,
- Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 25 kwietnia 2017 roku w sprawie **X K 850/16**

i wymierza skazanemu **Z. K.** karę łączną 4 (czterech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 577 k.p.k. zalicza skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku łącznej kary pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności zaliczone skazanemu w sprawach podlegających łączeniu, w tym okresy od: 17.12.2014r. do 02.06.2015r. zaliczone w sprawie II K 189/15, od 13.01.2010r. do 13.01.2010r., od 06.04.2011r. do 18.07.2011r. i od 24.04.2014r. do 08.05.2014r. zaliczone w sprawie II K 1724/12 oraz od dnia 15.12.2009r. do 16.12.2009r. w sprawie XI K 914/10 oraz okresy odbytych kar w sprawach podlegających łączeniu;

III. w pozostałym zakresie orzeczenia zawarte w wyrokach ulegających połączeniu podlegają odrębnemu wykonaniu;

IV. na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałym zakresie umarza postępowanie w sprawie;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. E. T. kwotę 177,12 zł (sto siedemdziesiąt siedem złotych, 12/100) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu wraz z podatkiem VAT;

VI. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k. w zw. z art. 624 § 1 k. p. k. zwalnia skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, które przejmują na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt X K 489/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Skazany Z. K. był karany prawomocnymi wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 11 stycznia 2005 roku w sprawie **IV K 460/04** za przestępstwo z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

- Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku z dnia 26 kwietnia 2006 roku w sprawie **XI K 219/06** za przestępstwo z art. 244 k.k.

- Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 23 sierpnia 2007 roku w sprawie **VIII K 478/07** za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

- Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 08 czerwca 2010 roku w sprawie **II K 420/10** za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k.

- Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 5 października 2010 roku w sprawie **II K 336/10** za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

- Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 14 grudnia 2011 roku w sprawie **X K 619/10** za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.

- Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 31 maja 2012 roku w sprawie **II K 465/12** za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

- Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 15 października 2012 roku w sprawie **II K 619/12** za przestępstwo z art. 244 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności;

- Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku z dnia 19 listopada 2012 roku w sprawie **XI K 914/10** za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.

- Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku z dnia 2 czerwca 2015 roku w sprawie **II K 189/15** za przestępstwa z art. 279 § 1 k.k.

- Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 25 kwietnia 2017 roku w sprawie **X K 850/16** za przestępstwo z art. 270 § 2a k.k.

Nadto, wobec skazanego Sąd Rejonowy Gdańsk Południe w Gdańsku wydał w dniu 26 lutego 2013r. w sprawie **II K 1724/12** wyrok łączny, którym połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach **II K 420/10, II K 336/10 i II K 619/12** i w ich miejsce wymierzył karę łączną pozbawienia wolności.

dowody: odpisy wyroków k. 24-25, 39 - 40, 43 - 43 v., 45, 46 - 49, 52, 53 - 56, 77-77 v., 79-80, 81-83, 94, 95 - 98, 102 - 103, 104 - 105, 107 - 108, 109 -110, 111 - 112; informacja o pobytach i orzeczeniach k. 85 - 88; dane o karalności k. 20 - 22, 90 - 92.

Z. K. posiada wykształcenie zawodowe o wyuczonym zawodzie mechanika. Przed osadzeniem utrzymywał się z prac dorywczych. Nie nadużywał alkoholu ani nie spożywał środków odurzających.

Zachowanie skazanego w zakładzie karnym jest oceniane jako zmienne. Był jednokrotnie nagradzany za wywiązywanie się z obowiązków pracowniczych i 1 raz karany za naruszanie wewnętrznego regulaminu aresztu śledczego, tj. znacznie przekroczył dopuszczalną normę produktów żywnościowych w celi mieszkalnej. W kontaktach z przełożonymi stara się być zdyscyplinowany i regulaminowy. Jest bezkonfliktowy w relacjach z współosadzonymi. Nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej. Jest zatrudniony odpłatnie przy produkcji okien PCV. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie zwykłym. Utrzymuje kontakt z matką, bratem i kuzynem. Posiada zobowiązania

finansowe w wysokości 1450 złotych i częściowo uregulowane zajęcia komornicze (na dzień 16 czerwca 2017 roku wynosiły one 9481 złotych) Prognoza penitencjarna jest pozytywna.

dowód: opinia o skazanym k. 29 – 29 v., 84 – 84 v.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o ujawnione w toku rozprawy dowody, w szczególności dokumenty zgromadzone w aktach sprawy. Stanowią one dowody wiarygodne i rzetelne, gdyż zostały sporządzone w przepisanej przez prawo formie, przez uprawnione do tego organy, w zakresie powierzonych im kompetencji, a nadto ich treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Na początku rozważań należy podkreślić, że od dnia 1 lipca 2015 roku ustawodawca gruntownie przebudował model orzekania w przedmiocie wyroku łącznego i kar łącznych, konstruując również przepisy intertemporalne, które wskazują jakie przepisy stosować po dacie 1 lipca 2015 roku, w związku z wejściem w życie w dniu 1 lipca 2015 roku przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych. I tak, norma art. 19 ust 1 wyżej wymienionej ustawy stanowi, że przepisów rozdziału IX kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. W niniejszej sprawie Z. K. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku X Wydziału Karnego z dnia 25 kwietnia 2017 roku w sprawie X K 850/16, przy czym wyrok ten uprawomocnił się w dniu 3 maja 2017 roku. Tym samym prawomocne orzeczenie wobec skazanego zapadło już pod rządami kodeksu karnego po jego nowelizacji stosownie do przepisów z dnia 20 lutego 2015 roku, a w rezultacie w przedmiotowej sprawie zachodziła możliwość orzekania wobec niego co do kary łącznej w oparciu o nowe przepisy rozdziału IX ustawy – Kodeks karny.

Sąd zważył dalej, że treść owego art. 19 ust. 1 w/w ustawy niewątpliwie rodzi pewne trudności interpretacyjne. Dotyczy to w szczególności rozumienia znaczenia zapisu "zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po tym dniu". Sąd, orzekając w przedmiotowej sprawie, rozważał jego dwojaką interpretację. I tak, pierwsza z nich sprowadza się do uznania, iż samo wydanie (lub uprawomocnienie się) wyroku po 1 lipca 2015 roku umożliwia w sprawie o wydanie wyroku łącznego orzekanie w tym przedmiocie na podstawie przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny w jej znowelizowanym brzmieniu (tj. obowiązującym po 1 lipca 2016 roku i ze zmianami wprowadzonymi w dniu 15 kwietnia 2016 roku). Ów sposób rozumienia tego zapisu oznaczałby, że samo wydanie po 1 lipca 2015 roku prawomocnego orzeczenia, bez względu na rodzaj wymierzonej w nim kary, otwiera swoistą „furtkę”, pozwalającą na zastosowanie znowelizowanych przepisów art. 85 k.k. i kolejne (chyba, że Sąd uzna, iż korzystniejsze, stosownie do art. 4 § 1 k.k., są przepisy w ich uprzednim brzmieniu, tj. obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku). Druga z interpretacji tego zapisu jest w ocenie Sądu następująca: w przypadku wydania wobec skazanego po 1 lipca 2015 roku prawomocnego wyroku (tj. również uprawomocnienia się po tym dniu orzeczenia zapadłego przed tą datą), Sąd, orzekając w sprawie o wydanie wyroku łącznego, obowiązany jest wprawdzie stwierdzić, czy w oparciu o znowelizowane przepisy rozdziału IX ustawy – Kodeks karny możliwe jest orzeczenie kary łącznej z karami, prawomocnie wymierzonymi skazanemu do 30 czerwca 2015 roku, a dopiero następnie ma możliwość prowadzenia rozważań w oparciu o art. 4 § 1 k.k., czy winno nastąpić orzekanie w oparciu o uprzednio obowiązujące przepisy tego rozdziału czy też przepisy znowelizowane i która z kar łącznych (tj. wydanych w oparciu o tzw. przepisy nowe czy też stare) jest wobec niego korzystniejsza.

W ocenie Sądu, tylko ta druga interpretacja zapisu „zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy” jest prawidłowa i winna być stosowana. Warto przy tym zwrócić uwagę na zapis art. 575 § 1 k.p.k. Sąd miał na uwadze, że stosownie do utrwalonego orzecznictwa, art. 575 § 1 k.p.k. rozumie się w taki sposób, iż „o potrzebie wydania nowego wyroku łącznego w miejsce dotychczasowego, który wówczas traci moc, nie decyduje fakt ujawnienia się jakiegokolwiek kolejnego skazania tej samej osoby, nieobjętego dotychczasowym wyrokiem łącznym, lecz tylko takiego, który spełnia przesłanki z art. 85 k.k. i w związku

z tym nadaje się do połączenia, bądź to ze wszystkimi, bądź co najmniej z jednym ze skazań objętych istniejącym wyrokiem łącznym, co powoduje, że dotychczasowy węzeł prawomocnie połączonych kar ulega rozwiązaniu. Tylko przy braku podstaw do zastosowania art. 575 k.p.k. uprzednie prawomocne zakończenie postępowania o wydanie wyroku łącznego obejmującego kary orzeczone w obu sprawach stanowi negatywną przesłankę procesową w postaci powagi rzeczy osądzonej” (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z 10 lipca 2013 roku, sygn. akt II KK 14/13). Zwrócić należy uwagę, iż „wydanie wyroku łącznego” oznacza w przepisie art. 575 § 1 k.p.k. de facto „orzeczenie nowej kary łącznej”, albowiem w przypadku braku podstaw dla orzeczenia nowej kary łącznej wydane orzeczenie nie ma charakteru wyroku łącznego (patrz choćby art. 572 k.p.k.). Ustawodawca nie mówi przy tym o „wszczęciu postępowania o wydanie wyroku łącznego” albo o „orzekaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego”, lecz o „wydaniu wyroku łącznego”. W ocenie Sądu ową interpretację należy, per analogia, stosować również do zapisu art. 19 ust. 1 w/w ustawy nowelizującej. Użycie przez ustawodawcę stwierdzenia „orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem” oznacza zatem, iż ów nowy, prawomocny wyrok wymaga wydania nowego wyroku łącznego i orzeczenia nowej kary łącznej. Warto przy tym zauważyć, że treść art. 575 § 1 k.p.k. ulegała zmianie z dniem 01 lipca 2015 roku w sposób, który potwierdza powyższe konkluzje Sądu – jego uprzednie brzmienie mówiło bowiem o tym, że jeżeli po wydaniu wyroku łącznego zachodziła potrzeba wydania nowego wyroku łącznego, z chwilą jego wydania poprzedni wyrok łączny tracił moc. Oczywistym jest przy tym, iż owa potrzeba wydania nowego wyroku łącznego i wydania nowej kary łącznej musi ujawnić się na tle znowelizowanych przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny; jest to szczególnie jasne przy uwzględnieniu cytowanego już art. 575 § 1 k.p.k. (choć ten ostatni ma charakter procesowy). Konkludując, w ocenie Sądu, prawomocne skazanie po 1 lipca 2015 roku (w tym również uprawomocnienie się orzeczenia wydanego przed tą datą) umożliwia stosowanie przy orzekaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny w ich znowelizowanym brzmieniu (tj. obowiązującym po 1 lipca 2015 roku) jedynie wówczas, gdy według owych „nowych przepisów” kara wymierzona tym wyrokiem podlega łączeniu z karami prawomocnie wymierzonymi skazanemu wyrokami wydanym przed 30 czerwca 2015 roku (tak też Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt II AKz 124/16 z dnia 31.05.2016 roku).

Jak zaznaczono na wstępie w przedmiotowej sprawie wobec skazanego po dniu 01 lipca 2015 roku prawomocne stało się orzeczenie wydane wobec niego w sprawie X K 850/16. Ponadto, kara wymierzona w tej sprawie nie została w całości wykonana i mogła podlegać, zgodnie z art. 85 § 1 – 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k., łączeniu z karą z prawomocnego orzeczenia wydanego wobec skazanego do 30 czerwca 2015 roku. Niewątpliwie zatem Sąd dysponował możliwością stosowania wobec Z. K. przepisów ustawy – kodeks karny, w jego brzmieniu obowiązującym po 1 lipca 2015 roku i zmodyfikowanym przez przepisy ustawy z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw. Sąd badał przy tym, stosownie do art. 4 § 1 k.k., możliwość połączenia kar wymierzonych skazanemu również w oparciu o przepisy ustawy – Kodeks karny w jej brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, uznał jednakże, że nie byłoby to względniejsze.

Sąd zważył dalej, że postępowanie o wydanie wyroku łącznego ma na celu urzeczywistnienie zasady łączenia jednostkowych kar podlegających łączeniu, a wymierzonych prawomocnymi wyrokami w różnych postępowaniach. Przesłanki dopuszczalności łączenia kar jednostkowych, także w wyroku łącznym, wskazuje art. 85 k.k. Zgodnie z art. 85 § 1 i 2 k.k. w obecnym brzmieniu, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną (§1). Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

W niniejszej sprawie powyższe przesłanki, warunkujące możliwość wydania wyroku łącznego zachodzą w stosunku do obecnie wprowadzonych do wykonania wyroków:

- 1) Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 26 lutego 2013r. w sprawie **II K 1724/12**,
- 2) - Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku z dnia 19 listopada 2012 roku w sprawie **XI K 914/10**,
- 3) - Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku z dnia 2 czerwca 2015 roku w sprawie **II K 189/15**,

4) - Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 25 kwietnia 2017 roku w sprawie **X K 850/16**

Badając możliwość wydania wyroku łącznego obejmującego kary wynikające z powyższych wyroków, należało nadto mieć na względzie, że we wszystkich wyżej wymienionych sprawach wymierzono skazanemu łączną lub jednostkową karę pozbawienia wolności, które podlegały łączeniu i żadna z tych kar w dacie wyrokowania nie została wykonana.

Rozważając kwestię wysokości kary łącznej, jaka winna zostać orzeczona względem Z. K. w miejsce kar pozbawienia wolności objętych wyrokami wydanymi w sprawach XI K 914/10, II K 189/15, X K 850/16 oraz kary łącznej orzeczonej wyrokiem łącznym w sprawie II K 1724/12, Sąd miał na względzie treść art. 86 k.k., wyznaczającego jej granice. Z przepisu tego wynika, że Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak w odniesieniu do kary pozbawienia wolności – 15 lat. Co do zasady zatem, kara łączna pozbawienia wolności w tym wypadku powinna mieścić się w granicach od 2 lat i 6 miesięcy do 5 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadmienić należy, że wymierzając karę łączną Sąd nie rozważa ponownie kwestii społecznej szkodliwości czynów, za które zostały orzeczone kary jednostkowe, ani też stopnia zawinienia przy popełnieniu wyżej wymienionych czynów. W doktrynie prawa karnego podkreślano dotąd, że przy wymiarze kary łącznej decydujące znaczenie ma względem na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej (M. Szewczyk, Kara łączna w polskim prawie karnym, Kraków 1981, s. 78). Zastosowanie właściwej zasady łączenia kar (absorpcji, kumulacji, asperacji) w głównej mierze zależy od związku podmiotowego i przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się czynami. W aspekcie przedmiotowym związek realnie zbiegających się przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, tj. bliskość czasowa ich popełnienia (największa, gdy przestępstwa popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), tożsamość osób pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkanaście przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra prawne, tym większa przedmiotowa bliskość przestępstw), sposób działania sprawcy. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywację bądź pobudki kierujące sprawcą, rodzaj i formę jego zawinienia. Im ściślejszy związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy zbiegającymi się czynami, tym bardziej zasadne jest zastosowanie zasady absorpcji. (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 marca 1981 r. VI KZP 5/81, OSNPG 1981, z. 5, poz. 43 oraz uchwałę w składzie 7 sędziów z dnia 25 lutego 2005 roku, I KZP 36/04, OSNKW 2005, Nr 2, poz. 13). Dodany nowelizacją obowiązującą od 1 lipca 2015 roku przepis art. 85a kk wprost wskazuje zaś, że orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając na uwadze powyższe względy Sąd doszedł do przekonania, iż wymiar kary łącznej za pozostające w zbiegu przestępstwa w tym wypadku winien zostać ukształtowany na zasadzie asperacji, zbliżonej jednak do zasady kumulacji.

Podkreślenia wymaga fakt, iż orzekając karę łączną Sąd winien rozważyć kwestię, czy przestępstwa, za które zostały orzeczone kary jednostkowe są jednorodziejowe czy też różnorodziejowe, czy zostały popełnione w krótkich czy też znacznych odstępach czasu. Wymierzając karę łączną Sąd powinien rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak (vide: wyrok SN z 15 maja 1990 r., IV KR 80/90, LEX nr 22064).

Należało zatem wziąć pod uwagę fakt, iż skazany dopuścił się kilku różnych czynów zabronionych, zatem orzeczenie wobec niego kary łącznej równej najwyższej spośród kar jednostkowych, czyli kary, którą otrzymał za popełnienie zaledwie jednego z przestępstw byłoby oczywiście niesprawiedliwe. Sąd uwzględnił przy tym dyrektywy Sądu Najwyższego, niejednokrotnie podkreślającego, iż stosowanie jednej z wyżej wymienionych zasad, absorpcji czy też kumulacji w pełnym zakresie, z wyłączeniem zasady przeciwnej, winno mieć miejsce jedynie wyjątkowo.

W ocenie Sądu kara łączna 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności jest karą słuszną i powinna spełnić pokładane w niej cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec skazanego. Skazany jest osobą notorycznie naruszającą porządek

prawny. Wymierzenie kary łącznej jest korzystne dla skazanego, bowiem całkowity czas odbywania kary pozbawienia wolności jest krótszy niż w sytuacji, jaka miałyby miejsce przy odbywaniu jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonymi wyrokami podlegającymi łączeniu. Sąd nie dopatrył się żadnych nadzwyczajnych argumentów, które skłaniałyby do jeszcze bardziej uprzywilejowanego traktowania skazanego.

Sąd w punkcie II wyroku na podstawie art. 577 k.p.k. zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności zaliczone skazanemu w sprawach podlegających łączeniu, w tym okresy od: 17.12.2014r. do 02.06.2015r. zaliczone w sprawie II K 189/15, od 13.01.2010r. do 13.01.2010r., od 06.04.2011r. do 18.07.2011r. i od 24.04.2014r. do 08.05.2014r. zaliczone w sprawie II K 1724/12 oraz od dnia 15.12.2009r. do 16.12.2009r. w sprawie XI K 914/10 oraz okresy odbytych kar w sprawach podlegających łączeniu. Wskazane okresy należało zaliczyć na poczet orzeczonej względem skazanego kary łącznej, obejmującej jednostkowe kary pozbawienia wolności w powyższych sprawach.

W punkcie III wyroku na podstawie art. 576 § 1 kpk a contrario pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach podlegających połączeniu Sąd pozostawił do odrębnego wykonania.

W punkcie IV wyroku Sąd umorzył na podstawie art. 572 kpk postępowanie w pozostałym zakresie ze względu na brak podstaw do wydania wyroku łącznego.

Na mocy art. 624 § 1 kpk Sąd orzekł o kosztach postępowania w sprawie, zwalniając Z. K. od ich ponoszenia w całości, obciążając nimi Skarb Państwa, z uwagi na trudną sytuację majątkową skazanego.